

Грахъ.

Отъ Андерсенъ.

Често като минаваме подиръ буря край нѣкоя нива посѣяна съ грахъ, ние я виждаме цѣла по-чернѣла, като че надъ нея е прѣхвъркналъ огънь.

— Това е отъ свѣткавицитѣ — казватъ селенитѣ.

Защо свѣткавицата се е отнела така съ грахуляка?

За това нѣщо ще ви разкажа туй, що съмъ чулъ отъ врабецътъ. Врабецътъ го е чулъ отъ старата върба, която стои въ нивата, дѣто расте грахуляка. Тая върба е високо и почитено дърво, но старо и осакатено. Тя е разцѣпена по срѣдата и въ тая пукнатина расте трѣва и буренякъ. Тя е ниско наведена напрѣдъ и нейнитѣ клони като дълга зелена коса се спущатъ до само земята.

По цѣлото поле наоколо растѣха хранитѣ — не само ржжъ и ечмикъ, но и овесъ — да, най-хубавъ овесъ, чийто класъ като узрѣе прилича на мѣнички жълти канарчета, кацнали на едно клонче. Житата бѣха хубави и колко по-пълни бѣха класоветѣ, толко по-низко се кланяха тѣ съ благочестиво смирение.

Тукъ бѣше сжщо и нивата съ грахъ — тая сжщата нива, дѣто бѣше старата върба. Грахътъ не се навеждаше низко като другитѣ храни — той стоеше гордо изправенъ.

— Азъ съмъ разкошенъ сжщо тѣй, както и ржженитѣ класове — казваше той — нѣщо повече — азъ съмъ по-красивъ отъ тѣхъ. Моя цвѣтъ съ нищо не е по-лошъ отъ цвѣта на ябълката. Кажи ли, стара върбо, виждала ли си нѣщо по-великостѣпно отъ насъ.